

Sygn. akt V KKN 194/01

W Y R O K

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 sierpnia 2001 r.

Sąd Najwyższy w Warszawie - Izba Karna na rozprawie w składzie następującym:

Przewodniczący: I Prezes SN - Lech Gardocki (spr.)

Sędziowie: SN - Andrzej Deptuła

SN - Feliks Tarnowski

Protokolant: Piotr Wypych

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Krzysztofa Parchimowicza

po rozpoznaniu w dniu 30 sierpnia 2001 r.

sprawy **T.W.**

oskarżonego z art. 279 § 1 kk i in.

z powodu kasacji, wniesionej przez Prokuratora Okręgowego w S.

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 10 stycznia 2001 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 16 sierpnia 2000 r.,

uchyla zaskarżony wyrok oraz utrzymany nim w mocy wyrok Sądu Rejonowego i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w G. do ponownego rozpoznania.

U Z A S A D N I E N I E

Prokuratura Rejonowa w G. prowadziła postępowanie przygotowawcze przeciwko P. N., P. B. i T. W., zarzucając im dokonanie wspólnie i w porozumieniu dwóch przestępstw zakwalifikowanych z art. 279 § 1 kk i z art.13 §1 kk w zw. z art. 279 §1 kk.

W dniu 31. 12.1999 r. Prokuratura Rejonowa w G. wniosła akt oskarżenia przeciwko oskarżonym P. N. i P. B. Natomiast ze względu na przeszkody w zapoznaniu T.W. z materiałami dochodzenia i późniejszym dokonaniem tej czynności, przeciwko temu oskarżonemu wniesiono akt oskarżenia do Sądu Rejonowego w G. dopiero w dniu 28.04.2000 r.

Postępowanie karne w sprawie przeciwko P. N. i P.B. zostało zarejestrowane w Sądzie Rejonowym w G. pod sygnaturą II K .../00, zaś postępowanie karne przeciwko T. W. pod sygnaturą II K .../00. W dniu 24 lipca 2000 r. Sąd wydał zarządzenia o wyznaczeniu rozpraw w obydwu sprawach.

Po przeprowadzeniu postępowania w sprawie o sygnaturze II K .../00 w sprawie przeciwko T. W. w dniu 16.08.2000 r. Sąd Rejonowy w G. wydał wyrok, na mocy którego oskarżony T. W. został uniewinniony od zarzucanych mu w akcie oskarżenia przestępstw. W akcie oskarżenia zarzucano mu ,że:

- I. w dniu 3 sierpnia 1999 r. w miejscowości B. działając wspólnie i w porozumieniu z P. N. i P. B., po uprzednim przecięciu i odłamaniu za pomocą nieustalonego narzędzia skobla zabezpieczającego kłódkę w drzwiach K. i Z. S. wszedł do piwnicy, skąd zabrał w celu przywłaszczenia na ich szkodę heblarkę elektryczną o wartości 560 zł – tj. o czyn z art.279 §1 kk,
- II. W dniu 3 sierpnia 1999 r w B., działając wspólnie i w porozumieniu z P. N. i P. B., po uprzednim przecięciu i odłamaniu za pomocą

nieustalonego narzędzia skobla zabezpieczającego kłódkę w piwnicy J. M. usiłował zabrać znajdujące się tam mienie na szkodę J.M., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na działanie osoby trzeciej, tj. o czyn z art.13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk.

Natomiast w sprawie o sygnaturze II K .../00, prowadzonej przeciwko P. N. i P. B., Sąd Rejonowy w G. wydał w dniu 23 lipca 2000 r. wyrok skazujący obu oskarżonych za dokonanie przestępstw opisanych jak wyżej, przy ustaleniu, że działali oni wspólnie i w porozumieniu z inną osobą.

Od wyroku uniewinniającego T.W. apelację wniósł prokurator, domagając się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

W postępowaniu odwoławczym Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 10 stycznia 2001 r., sygn. IV Ka .../00, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego.

Od wyroku Sądu Okręgowego kasację wniósł Prokurator Okręgowy w S., zarzucając mu rażące naruszenie prawa karnego procesowego, a mianowicie:

„1/ art. 433 § 2 kpk poprzez nienależyte rozpatrzenie przez Sąd Odwoławczy zarzutów podniesionych w apelacji oskarżyciela publicznego, a w konsekwencji utrzymanie w mocy wyroku Sądu orzekającego wadliwego z powodu rażącego naruszenia przez ten Sąd szeregu reguł procedowania, a w szczególności: art. 34 kpk, art. 7 kpk i art. 391 § 2 kpk polegające na:

- *zaniechaniu połączenia do wspólnego rozpoznania w jednym postępowaniu sądowym spraw: o sygn. II K .. /00 i II K .../00 przeciwko P. N., P. B.i oraz T. W. oskarżonym przez Prokuraturę Rejonową w G. o dokonanie wspólnie i w porozumieniu przestępstw z art. 279 § 1 kk i z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 §1 kk;*

- niezastosowanie przepisu art. 391 § 2 kpk, uprawniającego Sąd orzekający do odczytania wyjaśnień współoskarżonego P. N. złożonych w postępowaniu sądowym o sygn. II K .../00, wiarygodnych i wskazujących na sprawstwo oskarżonego T.W., w sytuacji gdy zeznający w charakterze świadka P.N. skorzystał z przysługującego mu prawa do odmowy zeznań na mocy art. 182 § 3 kpk,
- naruszeniu określonej w art.7 kpk zasady swobodnej oceny dowodów polegającym na wydaniu orzeczenia uniewinniającego oskarżonego T.W. na podstawie fragmentarycznego materiału dowodowego przy zaniechaniu ujawnienia całokształtu okoliczności sprawy, podyktowanego obowiązkiem dochodzenia prawdy,

2/ art.457 § 2 kpk wyrażające się w powierzchownym ustosunkowaniu się do zarzutów postawionych w apelacji oskarżyciela publicznego, ich nienależytym rozważeniu i niewyjaśnieniu w dostatecznym stopniu, dlaczego zarzuty te Sąd Odwoławczy uznał za niezasadne, a w konsekwencji opracowanie pisemnych motywów orzeczenia wbrew obowiązkowi określonemu w wyżej cytowanym przepisie procedury karnej, co doprowadziło do niesłusznego utrzymania w mocy wyroku uniewinniającego oskarżonego.”

W konkluzji, autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w S..

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja Prokuratora Okręgowego jest zasadna. Nie ulega wątpliwości, że wyrok sądu odwoławczego obciążony jest rażącym naruszeniem prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na jego treść. Przede wszystkim nietrafne są wywody zawarte w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego, jakoby przepisy art. 34 § 1 i 2 kpk nie stwarzały w określonej sytuacji

faktycznej obowiązku łącznego rozpoznania spraw osób w tym przepisie wymienionych, a tylko zawierały niewiążące zalecenie takiego łącznego rozpoznania. W rzeczywistości odrębne rozpoznanie spraw dopuszczalne jest tylko w razie zachodzenia okoliczności przewidzianych w art. 35 § 3 kpk. Okoliczności takie zaś w niniejszej sprawie, w postępowaniu sądowym, nie zachodziły.

Niezależnie od tego Sąd Okręgowy, odnosząc się do faktu skorzystania przez P.N. z uprawnienia przewidzianego w art.182 § 3 kpk, nie zauważył konsekwencji zastosowania tego przepisu wynikających z art.391 par.2 kpk. W rezultacie doprowadziło to do zubożenia materiału dowodowego o istotne dla sprawy wyjaśnienia P.N.

Wskazane rażące naruszenia prawa procesowego mogły mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Z tych więc powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej orzeczenia.